

words
words without boundaries

ฆาตกรรมบนลำน้ำไนล์

Death on the Nile

อกาธา คริสตี้

เขียน

อรัทัย พันธพงศ์

แปล

การอ่านคืออรากฐานที่สำคัญ

“เมื่อดิฉันมาอ่านในตอนนั้น

ดิฉันรู้สึกว่าคุณได้กลับไปอยู่บนเรือกลไฟจากอัสวานถึงวาดีฮัลฟาอีกครั้ง”

- อกาธา คริสตี้

 หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ฆาตกรรมบนลำน้ำไนล์ เป็นอีกหนึ่งในผลงานที่โด่งดังที่สุดของอากาธา คริสตี้ ซึ่งเคยได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ต่อจาก *ฆาตกรรมบนรถด่วน โอเรียนท์เอ็กซ์เพรส*

หนังสือเล่มนี้พานักอ่านไปพบกับคดีที่มีเศรษฐกิจนี้ช็อกก้องโลกเป็นเหยื่อฆาตกรรมโดยมีฉากหลังเป็นประเทศอียิปต์ เป็นเรื่องราวเหตุฆาตกรรมสุดลึกลับในฉากหลังอันโอ้อ่า อย่างไรก็ตาม อากาธา คริสตี้ ก็ยังนำเสนอความยิ่งใหญ่ซับซ้อนทั้งหมดภายใต้แก่นเรื่องสุดเรียบง่ายที่ไม่ได้อยู่ไกลตัวมนุษย์ทุกคนเลย (ซึ่งบรรณาธิการขอไม่เขียนลงรายละเอียดเพื่อหลีกเลี่ยงการเปิดเผยเนื้อหาสำคัญ)

ความสามารถในการเล่าเรื่องที่ยิ่งใหญ่ไกลตัว ให้นักอ่านเชื่อมโยงเข้าสู่โลกอันใกล้ตัวได้นี้ คงเป็นหนึ่งในสิ่งที่ทำให้งานของอากาธา คริสตี้ ได้รับความนิยมเสมอมาอย่างไม่เสื่อมคลาย ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

หมายเหตุจากผู้เขียน

ฆาตกรรมบนลำน้ำไนล์ เขียนขึ้นภายหลังจากกลับจากฤดูหนาวปีหนึ่งในอียิปต์ เมื่อดิฉันมาอ่านในตอนนั้น ดิฉันรู้สึกที่ตัวเองได้กลับไปอยู่อยู่บนเรือกลไฟจากอัสวานถึงวาดีฮัลฟาอีกครั้ง บนเรือมีผู้โดยสารอยู่จำนวนมากทีเดียว แต่ผู้โดยสารในหนังสือเล่มนี้เดินทางไปในใจของดิฉันและกลายเป็นคนจริงๆ มากขึ้นเรื่อยๆ สำหรับดิฉัน ในฉากบนเรือกลไฟล่องแม่น้ำไนล์ หนังสือเรื่องนี้มีตัวละครมากมายและมีโครงเรื่องที่วางแผนมาอย่างละเอียดประณีต ดิฉันคิดว่าสถานการณ์หลักในเรื่องนี้น่าทึ่งนักและมีความเป็นไปได้อย่างมาก ส่วนตัวละครทั้งสามคือ โชมอน, ลินเน็ต และแจ็กเกอลีน ก็ดูเป็นคนที่มีชีวิตจริงๆ ในสายตาของดิฉัน

ฟรานซิส แอล. ซัลลิแวน เพื่อนดิฉันชอบหนังสือเรื่องนี้มากถึงขนาดที่เฝ้าเรียกร้องให้ดิฉันดัดแปลงสำหรับแสดงบนเวที ซึ่งดิฉันก็ทำตามในที่สุด ตัวดิฉันเองคิดว่าหนังสือเรื่องนี้เป็นหนึ่งในเรื่อง “การเดินทางต่างแดน” ที่ดีที่สุดของดิฉัน และหากนวนิยายนักสืบเป็น “วรรณกรรมหลักหิน” แล้วไซรั (และทำไมถึงไม่ควรจะเป็นด้วยเล่า!) ผู้อ่านก็สามารถหลีกหนีไปสู่ท้องฟ้าที่มีดวงอาทิตย์ส่องแสงสว่างจ้าและผืนน้ำสีน้ำเงินกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นได้ในพื้นที่อันจำกัดของเก้าอี้ทำแขน

Agatha Christie

สำหรับเพื่อนเก่าของดิฉัน
ซีบิล เบนเน็ตต์
ผู้รักการเดินทางท่องโลกเช่นเดียวกัน

ลิขสิทธิ์ © 2014
โดย สยามอินเตอร์บุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์
การพิมพ์ครั้งที่ 1

ภาคที่หนึ่ง

ตัวละคร

ตามลำดับการปรากฏตัว

I

“ลิบบีต ริตจ์เวย์!”

“นั่นแหละ หล่อนละ!” นายเบอร์นาบีผู้เป็นเจ้าของทรีควาร์นส์พูด
เขาสะกิดสหาย

ชายทั้งสองจ้องมองด้วยตากกลมโตเหมือนคนบ้านนอกกับปากที่อ้าค้าง
เล็กน้อย

รถโรลสรอยซ์สีแดงสดคันใหญ่เพิ่งจะจอดหน้าที่ทำการไปรษณีย์ท้องถิ่น
หญิงสาวคนหนึ่งก้าวพรวดลงจากรถ หญิงสาวซึ่งไม่ใช่หมวกและ
สวมชุดกระโปรงที่ดู (แต่เพียงแค่ว่า) ธรรมดา หญิงสาวผู้มีเรือนผมสีทอง
กับเครื่องหน้าที่ดูนิ่งว่าทรงอำนาจ หญิงสาวผู้มีเรือนร่างงดงาม หญิงสาว
ในแบบที่ยากจะพบเห็นในมัลตัน - อันเดอร์ - โวต

เธอเดินเข้าที่ทำการไปรษณีย์ด้วยฝีเท้าอันว่องไวรีบเร่ง

“นั่นแหละหล่อนละ!” นายเบอร์นาบีพูดอีกครั้ง และเสริมต่อด้วยเสียง
กริ่งเกรงแผ่วเบา “หล่อนมีเงินเป็นล้านๆ...แล้วก็จะทุ่มเงินเป็นพันเป็นหมื่น
กับที่นั่น จะมีสระว่ายน้ำ มีสวนแบบอิตาลี มีห้องเต้นรำ บ้านครึ่งค่อนหลัง
จะถูกรื้อทำใหม่...”

“หล่อนจะเอาเงินเข้ามาสู่เมืองนี้” ผู้เป็นสหายพูด เขาเป็นชายร่างผอม
บางหน้าตาทรุดโทรม น้ำเสียงทั้งอิจฉาและไม่พอใจอยู่ในที

นายเบอร์นาบีเห็นด้วย

“ใช่ เป็นเรื่องใหญ่สำหรับมัลตัน - อันเดอร์ - โวต เรื่องใหญ่เชียวละ”

นายเบอร์นาบีพอกพอกใจกับคำพูดนั้น

“ทำให้พวกเราเคঁคักกันถ้วนหน้า” เขาเสริม

“ต่างจากเซอร์จอร์จอยู่นะ” อีกคนกล่าว

“อา เขาเป็นแบบนี้ก็เพราะมั่วโง่งง” นายเบอร์นาบีพูดเออออ “มีโชคกับเขาที่ไหนกัน”

“เขาได้เงินจากการขายที่นั่นไปเท่าไรล่ะ”

“หกหมื่นเหนาะๆ ที่ฉันได้ยินมานะ”

ชายร่างผอมบางผิวปาก

นายเบอร์นาบีพูดต่ออย่างผู้มีชัย “และเขาพูดกันว่าหล่อนจะใช้เงินอีกหกหมื่นกว่าจะเสร็จ!”

“แม่เจ้าไว้ย!” ชายร่างผอมบางพูด “หล่อนไป ได้เงินทั้งหมดนั้นมาจากไหนนะ”

“อเมริกาไง ที่ฉันได้ยินมานะ แม่ของหล่อนเป็นลูกสาวคนเดียวของมหาเศรษฐีคนหนึ่งที่นั่น สวยไม่หยอก ว่าไหมล่ะ”

หญิงสาวออกจากที่ทำการไปรษณีย์และกลับขึ้นรถ

ขณะที่เธอขับจากไป ชายร่างผอมบางมองตามและพึมพำว่า

“ฉันว่ามันดูผิดเพี้ยนไปหมด ที่เจ้าหล่อนหน้าตาแบบนี้ล่ะ มีทั้งเงินแล้วก็น้ำตา มันมากเกินไป! ผู้หญิงที่รวยขนาดนั้นไม่มีสิทธิ์จะเป็นคนสวยด้วยหรอก แล้วหล่อนก็ดันเป็น คนสวย...มีพร้อมทุกอย่างเลย ผู้หญิงคนนี้นะ ดูไม่ยุติธรรมเลย...”

II

ตอนหนึ่งจากคอลัมน์สังคมของ เดลีเบลก

ท่ามกลางผู้คนซึ่งรับประทานมื้อค่ำกันที่ร้านแซนด์มาดองท์ ผมสังเกตเห็นลินเนต ริตจ์เวย์ แสนสวย เธออยู่กับคุณโจแอนนา เซาท์วู้ด, ลอร์ดวินเดิลแชม และคุณโทบี ไบรซ์ ดังเช่นที่ทุกคนทราบ คุณริตจ์เวย์เป็นบุตรสาวของเมลูอิซ ริตจ์เวย์ ซึ่งสมรสกับแอนนา ฮาร์ทซ์ เธอได้รับมรดกจากตา คือ

ลีโอบลัด ฮาร์ทซ์ จำนวนมหาศาล ลินเน็ตโหมงามกำลังเป็นที่
กล่าวขวัญในเวลา นี้ และมีข่าวลือว่าอาจจะมีการประกาศ
หมั้นในเร็ววันนี้ แน่หนอนว่าลอร์ดวินเดิลแซมดูจะคลั่งไคล้
อย่างมาก!!

III

คุณโจแอนนา เซาท์วู้ด พุดว่า

“ที่รักจ๊ะ ฉันคิดว่าทุกอย่างจะต้อง เลิศเลอ ไรที่ติ!”

เธอนั่งอยู่ในห้องนอนของลินเน็ต ริตจ์เวย์ ที่ไวตฮอลล์
หากมองจากหน้าต่าง สายตาคะมองผ่านสวนไปยังชนบทโล่งกว้างที่มี
เงาสีน้ำเงินของทิวป่า

“มันสมบูรณ์แบบดีออก ว่าไหม” ลินเน็ตพุด

เธอทำแขนสองข้างบนกรอบหน้าต่าง ไปหน้ากระตือรือร้น มีชีวิตชีวา
เปี่ยมพลัง แต่ด้วยเหตุใดไม่อาจรู้ โจแอนนา เซาท์วู้ด ที่อยู่ข้างเธอดูเหมือน
ไปเล็กน้อย หญิงสาวร่างสูงโปร่งในวัยยี่สิบเจ็ดกับใบหน้าเรียวที่ดูฉลาดและ
คิ้วที่กันเป็นรูปประหลาด

“แล้วเธอก็ทำอะไรไปตั้งเยอะตั้งแยะในช่วงเวลานั้น! เธอมีสถาปนิก
อะไรพวกนั้นเยอะเลยหรือ”

“สามคน”

“พวกสถาปนิกเป็นยังไงบ้าง ฉันว่าฉันไม่เคยเห็นเลยสักคนเดียว”

“พวกเขาที่ดี ฉันว่าบางทีพวกเขา ก็คิดอะไรที่ไม่ค่อยได้เรื่องได้ราว”

“ที่รักจ๊ะ อีกหน้อยเธอก็จะแก้ไข สิ่งนั้นให้ถูกต้องได้! เธอเป็นคน
ที่ได้เรื่องได้ราว ที่สุด!”

โจแอนนาหยิบสร้อยไข่มุกมาจากโต๊ะเครื่องแป้ง

“ฉันว่านี่ต้องเป็นของแท้แน่เลยใช่ไหม ลินเน็ต”

“แท้สิ”

“ฉันรู้ว่ามัน ‘แท้ลิ’ สำหรับเธอ คนสวยของฉัน แต่คงไม่ใช่สำหรับคนส่วนใหญ่ พวกเขาจากมากดีหรือแม่แต่พวกเขาเศรษฐกิจใหม่ก็เถอะ! ที่รักจะมัน *สุดยอด* จริงๆ เข้าชุดกันสวยงามเหมาะสม มันต้องมีราคาแพง *สุดๆ* แน่ๆ เลย!”

“ดูหยาบไปนิด ว่าไหม”

“ไม่ ไม่เลยจ๊ะ – สวยไม่มีที่เปรียบ ราคา *ของมัน* เท่าไหร่กันจ๊ะ”

“ราวห้าหมื่น”

“เป็นเงินที่เยอะน่าดู! เธอไม่กลัวโดนขโมยบ้างหรือ”

“ไม่หรอก ฉันใส่มันตลอด และถึงยังไงมันก็มีประกันภัยอยู่แล้ว”

“ขอฉันใส่จนกว่าจะถึงเวลาอาหารค่ำได้ไหม ที่รัก ฉันคงตื่นเต้นสุดๆ ไปเลย”

ลินเนตหัวเราะ

“ได้สิ ถ้าเธอชอบ”

“รู้ไหม ลินเนต ฉันละอิจฉาเธอจริงๆ เธอ่ะมีพร้อม *ทุกอย่าง* ตอนนี้อยู่คนเดียว เป็นนายตัวเอง มีทั้งเงินทอง หน้าตา สุขภาพก็ดีเลิศ แถมยังมี *สมอง* เสียอีก! เธอจะครบยี่สิบเอ็ดเมื่อไหร่ล่ะ”

“มิถุนายนหน้า ฉันจะมีงานเลี้ยงใหญ่ฉลองบรรลุนิติภาวะในลอนดอนด้วย”

“แล้วจากนั้นเธอจะแต่งงานกับชาร์ลส์ วินเดิลแชม ไซ้ไหม นักเขียนข่าวซุบซิบน่ากลัวพวกนั้นเริ่มตื่นเต้นกับเรื่องนี้กันใหญ่แล้วนะ แล้วเขาก็ทุ่มเท *น่าดู*”

ลินเนตยักไหล่

“ไม่รู้สิ ฉันยังไม่อยากแต่งกับใครจริงๆ นะ”

“ที่รัก เธอพูดถูกเหลือเกิน! หลังแต่งงานอะไรๆ ก็ไม่เหมือนเดิม *ว่าไหม*”

โทรศัพท์แผดเสียงและลินเนตเดินไปรับสาย

“ใครจ๊ะ”

เสียงของพ่อบ้านตอบรับเธอ

“คุณเดอบเบลล์พอร์ตอยู่ในสายครับ จะให้ผมต่อสายมาให้ไหมครับ”

“เบลล์พอร์ตหรือ อ้อ แนนอน จะ โอนสายเธอมาเลย”

มีเสียงคลิกตามมาด้วยเสียงหนึ่งซึ่งกระตือรือร้น แผลวเบา และกระหืดกระหอบเล็กน้อย “ฮัลโหล ใช้คุณริจเวย์ไหมคะ ลินเน็ต!”

“แจ็กก็ที่รัก! ไม่ได้ข่าวคราวจากเธอมานานเป็นชาติเลย!”

“ฉันรู้ มันแย่มากเลย ลินเน็ต ฉันอยากเจอเธอเต็มทน”

“ที่รัก เธอมาที่นี่ไม่ได้หรือ มีของเล่นชิ้นใหม่ล่ะ ฉันอยากจะทำเธอ”

“ฉันก็อยากไปหาเธอนั้นแหละ”

“อ้าว กระโดดขึ้นรถไฟหรือรถยนต์มาเลยสิ”

“ได้เลย ฉันไปแน่ รถสองที่นั่งที่เกาโทรมจนหนักแล้ว ฉันซื้อตั๋วในราคาสิบห้าปอนด์ และบางวันมันจะวิ่งฉิว แต่มันเจ้าอารมณ์นะ ถ้าฉันไปไม่ทันเวลาน้ำชา เธอจะรู้ว่ามันเกิดอารมณ์ขึ้นมา ลาก่อนนะจ๊ะ เพื่อนรัก”

ลินเน็ตวางหู แล้วเดินตัดกลับมาหาโจแอนนา

“เพื่อนเก่าแก่ของฉันนะ แจ็กเกอลีน เดอบเบลล์พอร์ต เราอยู่ด้วยกันที่คอนเวนต์ในปารีส หลอนโซคร้ายสุดๆ เลย พ่อของหลอนเป็นท่านเคานต์ชาวฝรั่งเศส ส่วนแม่เป็นอเมริกัน สาวชาวไต้หวัน พ่อไปกับผู้หญิงอื่น ส่วนแม่หมดเนื้อหมดตัวตอนตลาดหุ้นวอลล์สตรีตล่ม แจ็กก็ถูกทิ้งในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัว ฉันไม่รู้ว่าหลอนหาทางรับมือกับช่วงสองปีที่ผ่านมาได้ยังไง”

โจแอนนากำลังขัดเล็บสีแดงเข้มดั่งเลือดด้วยตะไบขัดเล็บของเพื่อน เธอเอนศีรษะไปข้างหลังด้านหนึ่งเพื่อสำรวจผลงาน

“ที่รักจ๊ะ” เธอลากเสียงยาว “แบบนี้ไม่ *น่ารำคาญ* หรือหรือ ถ้ามีเรื่องโซคร้ายเกิดขึ้นกับเพื่อนๆ ของฉันนะ ฉันจะเลิกคบพวกเขา *ทันที!* มันฟังดูไร้จิตใจก็จริงนะ แต่ก็ช่วยให้เราไม่ต้องเจอปัญหามากมายในภายหลัง! พวกเขาจะอยากยืมเงินจากเธอเสมอแหละ หรือไม่ก็เปิดร้านเย็บเสื้อผ้า แล้วเธอก็ต้องไปเอาเสื้อผ้าแยๆ จากพวกเขา หรือพวกเขาอาจจะเขียนลายบนโป๊ะไฟหรือทำผ้าพันคอบาติก”

“แสดงว่าถ้าฉันสูญเงินไปหมด เธอก็จะเลิกคบฉันวันพรุ่งนี้ใช่ไหม”

“จ๊ะ ที่รัก ฉันจะเลิกคบ เธอจะมาบอกว่าฉันพูดไม่ตรงใจไม่ได้!

ฉันชอบคนที่ประสบความสำเร็จเท่านั้น และเธอจะพบว่าเกือบทุกคนก็เป็น
อย่างนั้นทั้งนั้นแหละ เพียงแต่คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับหรอก พวกเขาแค่
พูดว่าทนแมรี หรือเอมิลี หรือพามาเลา ไม่ไหวอีกแล้วจริงๆ! ‘ปัญหาของ
หล่อนทำให้หล่อน *อมทุกข์* และทำตัวพิกลมาก ช่างน่าสงสาร!’”

“เธอนี่ช่างร้ายจริงนะ โจแอนนา!”

“ฉันแค่มักใหญ่ใฝ่สูง เหมือนคนอื่น ๆ นั้นแหละ”

“ฉัน ไม่มีความมักใหญ่ใฝ่สูง!”

“ด้วยเหตุผลที่เห็น ๆ กันอยู่! เธอไม่จำเป็นต้องทำอะไรต่ำ ๆ ในเมื่อ
ผู้จัดการทรัพย์สินชาวอเมริกันวัยกลางคนหน้าตาดีส่งเงินค่าใช้จ่ายจำนวน
มหาศาลให้เธอทุก ๆ ไตรมาส”

“ส่วนเธอก็คิดผิดเรื่องแจ็กเกอลีน” ลินเน็ตพูด “หล่อนไม่ได้ทำตัว
เป็นฟองน้ำห rokok นะ ฉันอยากจะช่วยหล่อน แต่หล่อนจะไม่ยอมให้ช่วย
หล่อนหยิ่งในศักดิ์ศรียิ่งกว่าอะไร”

“ฉันหล่อนจะรีบมาเจอเธอไปทำไมกัน ฉันพนันว่าหล่อนต้องการอะไร
บางอย่าง! เธอรอดูก็แล้วกัน”

“ท่าทางหล่อนตื่นตื่นเรื่องอะไรบางอย่าง” ลินเน็ตยอมรับ “แจ็กก็
ช่างรู้สึกตื่นเต้นกับอะไร ๆ ไปเสียหมดตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว หล่อนเคยแหวงใคร
คนหนึ่งด้วยมิตพับเล่มเล็ก ๆ ด้วยนะ!”

“ที่รัก ช่างน่าตื่นเต้นจัง!”

“เด็กผู้ชายคนหนึ่งกำลังแก้งหมานะ แจ็กก็พยายามบอกให้เขาหยุด
แต่เขาไม่หยุด หล่อนกระซอกเด็กคนนั้นมาเขย่าตัว แต่เขาแข็งแรงกว่าหล่อน
มาก สุดท้ายหล่อนก็เอามิตพับออกมาเสียบเด็กคนนั้น มีการทะเลาะวิวาทกัน
ใหญ่โต เลยละ!”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ฟังแล้วน่าอึดอัดที่สุดเลย!”

สาวใช้ของลินเน็ตเข้ามาในห้อง หล่อนพูดพึมพำเป็นการขอโทษ หยิบ
ชุดกระโปรงจากตู้เสื้อผ้าและออกไปจากห้องพร้อมกับชุดนั้น

“เกิดอะไรขึ้นกับมารีรี” โจแอนนาถาม

“หล่อนเอาแต่ร้องไห้นะ”

“น่าสงสาร! ฉันบอกเธอแล้วใช่ไหมว่า หล่อนอยากแต่งงานกับผู้ชายที่ทำงานอยู่ในอียิปต์ หล่อนยังไม่รู้จักเขาดีเลย ฉันก็เลยคิดว่าฉันน่าจะดูให้แน่ใจว่าเขาเป็นคนใช้ได้ แต่กลับกลายเป็นว่าเขามีภรรยาอยู่แล้ว มีลูกสามตัวนะ”

“เธอต้องสร้างศัตรูไว้เยอะแน่เลย ลินเน็ต”

“ศัตรูเธอ” ลินเน็ตทำหน้าตาประหลาดใจ

โจแอนนาพยักหน้าและจุดบุหรี่ให้ตัวเอง

“ศัตรูนะสิจ๊ะ คนดี เธอจะเก่งจะตาย แล้วเธอก็ถนัดนักกละในการทำสิ่งที่ถูกต้อง”

ลินเน็ตหัวเราะ

“ใช่ ฉันนะไม่มีศัตรูในโลกเลยสักคนเดียว”

IV

ลอร์ดวินเดิลแชมนั่งอยู่ที่ใต้ต้นซีดาร์ ดวงตาจับอยู่ที่สัดส่วนอันงดงามของไวตฮอลล์ ไม่มีสิ่งใดจะบั่นทอนความงามแบบโลกเก่าของมันได้ อาคารใหม่และสิ่งต่อเติมไม่ปรากฏให้เห็นด้วยลับมุ่มบ้าน มันเป็นภาพอันสวยงามสงบสุขภายใต้แสงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ร่วง แม้กระนั้นขณะที่เขามองดู สิ่งที่ชาร์ลส์ วินเดิลแชม เห็นก็ไม่ใช่วิตฮอลล์อีกต่อไป กลับกลายเป็นว่าเขาเหมือนจะมองเห็นคฤหาสน์ยุคเอลิซาเบธอันใหญ่โตโอโงะยิ่งกว่า สวนที่ทอดยาว ฉากหลังที่อ้างว้างยิ่งกว่า...มันคือคฤหาสน์ประจำตระกูลของเขา ชาร์ลตันบิวรี และตรงส่วนหน้ามีร่างหนึ่งยืนอยู่ ร่างของหญิงสาวกับเรือนผมสีทองสว่างและใบหน้านั้นใจอันกระตือรือร้น...ลินเน็ตในฐานะนายหญิงของชาร์ลตันบิวรี!

เขารู้สึกเปี่ยมล้นไปด้วยความหวัง คำปฏิเสธของเธอไม่ใช่การปฏิเสธแบบไร้เยื่อใย เป็นการรอนขอเวลาเสียมากกว่า เอาเถอะนะ เขายังรอได้อีกหน่อย...

ทุกสิ่งช่างสอดคล้องต้องกันจนน่าทึ่ง! แน่หนอนว่าเป็นเรื่องสมควรร
ที่เขาควรจะต้องกับเงิน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องจำเป็นถึงขนาดที่เขาต้องจ่ายยอมมองข้าม
ความรู้สึกของตัวเองไป และเขาก็รักลินเน็ตด้วย เขาคงจะอยากแต่งงาน
กับเธอต่อให้เธอสิ้นไร้ไม้ตอกก็ตามที่ แทนที่จะแต่งงานกับหนึ่งในหญิงสาว
ที่มั่งคั่งที่สุดในอังกฤษ เพียงแต่โชคคดียี่เธอ เป็นหนึ่งในหญิงสาวที่มั่งคั่งที่สุด
ในอังกฤษ...

สมองของเขาคิดแผนการอันแยบยวนใจสำหรับอนาคต อาจจะเป็นนาย
แห่งเรือออร์เคล ซ่อมแซมอาคารปีกตะวันตก ไม่จำเป็นต้องยอมให้พวกเขาออก
ยืมเงิน...

ชาร์ลส์ วินเดิลแซม วาดฝันภายใต้ดวงตะวัน

V

เป็นเวลาสี่โมงเย็นเมื่อรถสองที่นั่งคันเล็กสภาพบุโรทั่งมาจอดพร้อมกับเสียง
ล้อรถบดพื้นกรวด หญิงสาวคนหนึ่งลงจากรถ สาวร่างเล็กแบบบางกับ
เรือนผมสีเข้มดกหนา เธอวิ่งขึ้นบันไดและลั่นกระดิ่ง

ไม่กี่นาทีต่อมาเธอก็ได้รับการเชื้อเชิญให้เข้าไปในห้องนั่งเล่นยาวโอโถง
พอบ้านผู้มีหน้าตาเหมือนบาทหลวงกำลังพูดด้วยน้ำเสียงเคร้าพองาม “คุณ
เดอบเอลล์พอร์ตครับ”

“ลินเน็ต!”

“แจ็กกี้!”

วินเดิลแซมหลบไปยืนข้าง ๆ เล็กน้อยพลางมองดูด้วยความเห็นใจ
ขณะที่หญิงสาวร่างเล็กเปี่ยมอารมณ์ผู้นี้โผล่เข้าหาลินเน็ตพร้อมกับกางแขนกว้าง

“ลอร์ดวินเดิลแซมคะ นี่คุณเดอบเอลล์พอร์ต เพื่อนรักของฉันค่ะ”

เด็กน้อยที่น่ารัก เขาคิด ไม่น่ารักนักหรอก แต่มีเสน่ห์อย่างแนบเนียน
เรือนผมหยักเป็นลอนสีเข้มกับดวงตาคูโต เขาพิมพ์คำถ้อยคำตามมารยาท
ไม่กี่คำ จากนั้นขอตัวจากมาเพื่อให้เพื่อนสองคนได้อยู่ด้วยกัน

แจ็กเกอลีนกระโจนเข้าไปในแบบที่ลินเน็ตจำได้ว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเธอ

“วินเดิลแซมเธอ วินเดิลแซมเธอ นั่นคือผู้ชายคนที่หนังสือพิมพ์ชอบบอกว่าเธอกำลังจะแต่งงานด้วยนี่! จริงไหมจ๊ะ ลินเน็ต จริงไหม”

ลินเน็ตพูดขำๆ “อาจจะนะ”

“ที่รัก ฉันดีใจจัง! เขาดูนิสัยดีนะ”

“โอ อย่าด่วนตัดสินใจไปสิ ฉันเองยังไม่ได้ตัดสินใจเลย”

“แน่นอนว่ายังไง! ราชินีต้องใช้เวลาในการไตร่ตรองเลือกคู่ครองอย่างเหมาะสมเสมอ!”

“อย่าพูดจาเหลวไหลน่า แจ็กกี้”

“แต่เธอ เป็น ราชินีนะ ลินเน็ต! เธอเป็นมาโดยตลอด ซามาเจสเต (ฝ่าบาท) ลาแรนลีแน็ตต์ (ราชินีลีแน็ตต์) ลีแน็ตต์ลาบลอนด์ (ลีแน็ตต์ผสมบลอนด์)! ส่วนฉันก็ - ฉันก็เป็นพระสหายสนิทของราชินี! นางกำนัลที่ทรงไว้วางพระทัย”

“เธอนี่ช่างพูดอะไรเหลวไหลนักนะ แจ็กกี้ที่รัก! แล้วที่ผ่านมาเธอหายไปไหน อยู่ๆ ก็หายไปเสียอย่างนั้น ไม่เคยเขียนส่งข่าวคราวด้วย”

“ฉันไม่ชอบเขียนจดหมายนะ ฉันหายไปไหนนะเธอ โอ้ ทั้งสามอย่างรวมอยู่ในเรื่องเดียวจ๊ะ ที่รัก เพราะเรื่องงานนะเธอก็รู้ งานคร่ำเคร่งกับพวกผู้หญิงคร่ำเคร่ง!”

“ที่รัก ฉันหวังว่าเธอจะ...”

“รับความกรุณาจากราชินีใช่ไหม อืม พูดตามตรงนะ ที่รัก ฉันมาที่นี่ก็เพราะเรื่องนี้แหละ ไม่จ๊ะ ไม่ใช่จะมายืมเงินของเธอ มันยังไม่ถึงขั้นนั้นหรอก! แต่ฉันมาเพื่อขอความช่วยเหลือเรื่องสำคัญครั้งใหญ่!”

“ว่าไปลิจ๊ะ”

“ถ้าเธอกำลังจะแต่งงานกับผู้ชายที่ชื่อวินเดิลแซมคนนั้น บางทีเธอน่าจะเข้าใจ”

ลินเน็ตทำหน้าที่นางงามชั่วคราวที่หนึ่ง จากนั้นใบหน้าของเธอก็กระฉ่าง

“แจ็กกี้ เธอหมายความว่า...”

“จ๊ะ ที่รัก ฉันหมั้นแล้ว!”

“อย่างนี้นี่เอง! ฉันก็คิดนะว่าเธอดูจำเริญเป็นพิเศษยังไงก็ไม่รู้ แน่ละว่าเธอจำเริญอยู่เสมอ แต่มันมากกว่าปกตินะ”

“ฉันก็รู้สึกแบบนั้นแหละ”

“เล่าเรื่องเขาให้ฉันฟังหน่อยสิ”

“เขาชื่อไซมอน ดอยล์ เขาตัวโต สง่าผ่าเผย ทำตัวเรียบง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ นิสัยเหมือนเด็กผู้ชาย แล้วก็น่ารักเป็นที่สุดเลย! เขาจนนะ ไม่มีเงินเลย เธอคงจะเรียกเขาว่า ‘คนชนบท’ นั้นแหละ แต่เป็นชนบทที่ยากจนมาก เป็นลูกชายคนรองทำนองนั้นแหละ ครอบครัวของเขามาจากเดวอนเซอร์ เขาชอบชนบทและอะไรที่เกี่ยวกับชนบท ในช่วงห้าปีที่ผ่านมามีเขาใช้ชีวิตในเมืองในสำนักงานอูดู๊ และตอนนี้พวกเขากำลังปลดคนงานออก เขาก็เลยตกงาน ลินเน็ต ฉันต้องตายแน่ถ้าฉันไม่ได้แต่งงานกับเขา! ฉันต้องตายแน่! ฉันต้องตายแน่! ฉันต้องตาย...”

“อย่าพูดจาเหลวไหลนะ แจ็กกี้”

“ฉันต้องตายแน่ ฉันบอกเธอได้เลย! ฉันคลั่งเขา เขาก็คลั่งฉัน เราอยู่โดยขาดกันและกันไม่ได้”

“ที่รัก เธอเป็นเอามากะนี่!”

“ฉันรู้ มันแย่มากใช้ไหมล่ะ เรื่องความรักที่เข้าครอบงำจิตใจของเธอแล้วเธอก็ทำอะไรไม่ได้เลย”

หญิงสาวหยุดไปชั่วขณะที่ ดวงตาสีเข้มขยายกว้างขึ้น จู่ๆ ก็ดูเศร้าสร้อย เธอแสดงอาการตัวสั่นเล็กน้อย

“มัน... น่ากลัวด้วยซ้ำในบางครั้ง! ไซมอนกับฉันเกิดมาเพื่อกันและกัน ฉันจะไม่มีวันสนใจใครอื่นอีก และ เธอ ต้องช่วยเรานะ ลินเน็ต ฉันได้ขียนมาว่าเธอชื่อที่นี้ แล้วฉันก็คิดอะไรอย่างหนึ่งขึ้นมาได้ ฟังนะ เธอจะต้องมีคนดูแลที่ดินคนหนึ่ง หรืออาจจะสองคน ฉันอยากให้เธอมอบงานนั้นให้กับไซมอน”

“โอ้!” ลินเน็ตประหลาดใจ

แจ็กเกอลีนรีบเสริม “เขาเก่งเรื่องพวกนี้จ๊ะ เขารู้ทุกอย่างเรื่องที่ทำงาในชนบท และโตมากับอะไรแบบนั้น แล้วเขาก็เรียนมาทางด้านธุรกิจด้วย

โอ้ ลินเน็ต เธอจะให้งานนี้กับเขา เพราะเห็นแก่ความรักที่มีต่อฉันใช่ไหม ถ้าเขาทำงานได้ไม่ตี ก็ไล่เขาออกได้เลย แต่เขาทำได้ดีอยู่แล้ว และเราอยู่ในบ้านหลังเล็กๆ ก็ได้ ฉันจะดูแลพวกเธอ แล้วทุกอย่างในสวนก็จะสวยเลิศเลอ”

เธอลุกขึ้นยืน

“บอกสิว่าเธอจะช่วย ลินเน็ต บอกสิว่าเธอจะช่วย ลินเน็ตคนสวย! ลินเน็ตผมของผู้สูงส่ง! ลินเน็ตผู้แสนพิเศษของฉัน! บอกสิว่าเธอจะช่วย!”

“ແຈັກก็...”

“เธอจะช่วยใช่ไหม”

ลินเน็ตระเบิดหัวเราะ

“ແຈັกก็จอมเพ้อ! พาพ่อหนุ่มของเธอมาให้ฉันดูตัวก่อน แล้วเราค่อยคุยกัน”

ແຈັกก็ปรี๋มาหาเธอพร้อมกับพรมจูบ

“ลินเน็ตที่รัก... เธอคือเพื่อนแท้! ฉันรู้อยู่แล้ว เธอจะไม่ทำให้ฉันผิดหวัง... ไม่มีวัน เธอเป็นสิ่งที่งดงามที่สุดในโลกจริงๆ ลาก่อนนะจ๊ะ”

“แต่ แฉ็กก็ เธอจะ ค้างคิงนี้”

“ฉันหรือ เปลาจี้จะไม่ค้างหรงก ฉันจะกลับลอนดอน แล้วพรุ่งนี้ฉันจะกลับมาพร้อมกับพาไซมอนมาด้วย เราจะได้จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย เธอจะปลื้มเขาจ๊ะ เขาเป็น คนน่ารักจริงๆ”

“แต่เธอจะรอและตีชากันก่อนไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้จ๊ะ ฉันรอไม่ได้ ลินเน็ต ฉันตื่นเต็นไปหมดแล้ว ฉันต้องกลับไปบอกไซมอน ฉันรู้ว่าฉันเป็นบ้า ที่รัก แต่ก็ช่วยไม่ได้นี่ ฉันคาดหวังว่าการแต่งงานจะช่วยเยียวยาฉันได้ มันดูจะช่วยให้ผู้คนสงบลงได้เสมอนะ”

เธอหมุนตัวไปทางประตู ยืนอยู่ชั่วขณะ จากนั้นวิ่งรีบกลับมาเพื่อสวมกอดเร็วๆ รวากับนกเป็นครั้งสุดท้าย

“ลินเน็ตที่รัก... ไม่มีใครเหมือนเธอเลย”

VI

เมอซีเออร์กัสตง บลงแดง เจ้าของเซิร์มาตองท์ ร้านอาหารเล็ก ๆ อันทันสมัย ไม่ใช่ว่าผู้ยินดีกับการได้ให้เกียรติต้อนรับลูกค้ามากมาย พวกเขาเศรษฐกิจคนหน้าตาดี คนมีชื่อเสียงฉาวโฉ่ และคนมีชาติตระกูลอาจจะรอก่อกาฬหวัง จะได้รับการคัดเลือกและได้รับความสนใจเป็นพิเศษ มีน้อยครั้งเหลือเกินที่ เมอซีเออร์บลงแดงจะลดตัวลงมากล่าวทักทายแขกด้วยอัครยาศัยไมตรี พาแขก ไปยังโต๊ะพิเศษ และพูดจาปราศรัยด้วยถ้อยคำอันสุภาพเหมาะสม

ในคำคืนที่กล่าวถึงนี้ เมอซีเออร์บลงแดงได้มอบเอกสิทธิ์อันพิเศษยิ่ง ของเขาไปสามครั้ง ครั้งแรกสำหรับดัชเชสผู้หนึ่ง อีกครั้งหนึ่งสำหรับ นักแข่งม้าคนดัง และครั้งสุดท้ายสำหรับชายร่างเล็กผู้มีรูปร่างหน้าตาตลก กับหนวดสีดำครีมน ซึ่งคนที่ดูเฟิ่น ๆ คงคิดว่าการปรากฏตัวของเขาคงมีโอกาส เอื้อประโยชน์อะไรกับเซิร์มาตองท์ได้

อย่างไรก็ดี เมอซีเออร์บลงแดงแสดงความเอาใจใส่ดังกล่าวด้วยเจตนา ประจบประแจงอย่างแท้จริง แม้จะมีการบอกกล่าวบรรดาลูกค้าในช่วงครึ่งชั่วโมง ที่ผ่านมามีไม่มีโต๊ะอีกแล้ว ตอนนั้นก็ยังมีโต๊ะตัวหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างลึกลับ และจัดวางอยู่ในตำแหน่งอันน่าพอใจที่สุดด้วย เมอซีเออร์บลงแดงพาลูกค้า คนนั้นไปที่โต๊ะด้วยท่าทีที่แสนจะ *อบอูนเป็นกันเอง*

“แต่แน่นอนครับ สำหรับ คุณแล้วมีโต๊ะให้ *เสมอ* เมอซีเออร์บัวโรต์! ผมหวังจริง ๆ ว่าคุณจะให้เกียรติเราบ่อยกว่านี้!”

แอร์กูล บัวโรต์ ยิ้มขณะนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาซึ่งมีศพลีใครคนหนึ่ง บริกรคนหนึ่ง เมอซีเออร์บลงแดงกับสุภาพสตรีหน้าตาดีหลายคนหนึ่ง มีส่วนร่วมอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

“คุณช่างมีไมตรีมากเหลือเกิน เมอซีเออร์บลงแดง” เขาพูด

“แล้วคุณมาคนเดียวหรือครับ เมอซีเออร์บัวโรต์”

“ครับ ผมมาคนเดียว”

“อ้อ เอาละ จูลส์คนนี้จะจัดอาหารมือเล็ก ๆ ที่เปรียบประดุจบทกวี ให้คุณ เป็นบทกวีอย่างแน่นอน! สตรีไม่ว่าจะมีเสน่ห์แค่ไหนก็มีชื่อเสียงเปรียบ

ในเรื่องนี้ พวกเธอดึงความคิดไปจากอาหาร! คุณจะเพลิดเพลินกับอาหารคำ
ของคุณครับ เมอซีเออร์บัวโรต์ ผมขอรับรอง ส่วนเรื่องเหล้าอุ่น...”

บทสนทนาที่มีศัพท์แสงเฉพาะตามมา โดยมีจูส์ หัวหน่าวบริการมาคอย
ช่วยเหลือ

ก่อนจากไป เมอซีเออร์บลองแดงอ้อยอิงอยู่ชั่วขณะ ลดเสียงลงราวกับ
จะบอกความลับ

“คุณกำลังมีคดีร้ายแรงอยู่หรือเปล่าครับ”

บัวโรต์ส่ายศีรษะ

“โอ้ ผมเป็นนายเจ้าสำราญต่างหากล่ะครับ” เขาพูดเสียงเบา “ผม
ประหยัดเงินตั้งแต่สมัยหนุ่ม ๆ และตอนนี้ผมมีทุนทรัพย์ที่จะเพลิดเพลินกับ
ชีวิตแบบคนเกียจคร้าน”

“ผมละอิจฉาคุณ”

“ไม่ ไม่ คุณไม่ฉลาดเลยที่มาอิจฉาผม ผมรับรองได้ว่ามันไม่ได้สนุก
เพลิดเพลินอย่างที่ฟังดูจะเป็นหรอก” เขาถอนหายใจ “คำกล่าวที่ว่า คนเรา
ต้องทำงานเพื่อหลีกเลี่ยงความเคร่งเครียดจากการต้องคิดนะช่างจริงแท้แน่”

เมอซีเออร์บลองแดงชูมือทั้งสองข้างขึ้น

“แต่มีอะไรตั้งมากมาย! มีการเดินทาง!”

“ใช่ มีการเดินทาง ที่ผ่านมามีผมก็ทำได้ไม่เลวนัก หน้าหนาวนี้ผมคิด
จะไปอียิปต์ เขาพูดกันว่าอากาศดีเยี่ยม! เราจะหลีกเลี่ยงจากหมอก ความ
ทึมเทา ความน่าเบื่อของฝนฟ้าที่ตกอยู่ตลอด”

“อา! อียิปต์” เมอซีเออร์บลองแดงสูดหายใจ

“ผมเชื่อว่าตอนนี้ใคร ๆ ก็ไปท่องเที่ยวที่นั่นได้ ไปทางรถไฟ หลีกเลี่ยง
การเดินทางทางทะเลทั้งหมด ยกเว้นช่องแคบอังกฤษ”

“อา ทะเล มันไม่ลงรอยกับคุณสินะ”

แอร์กูล บัวโรต์ ส่ายศีรษะและตัวสั้นเล็กน้อย

“ผมก็เหมือนกันครับ” เมอซีเออร์บลองแดงพูดด้วยความเห็นอกเห็นใจ
“มันทำอะไรกับท้องไส้เราได้ที่น่าประหลาดทีเดียว”

“แต่กับท้องไส้บางคนเท่านั้น! มีบางคนที่แรงกระเพื่อมไม่ส่งผลอะไร

กับพวกเขาเลย พวกเขา *สนุก* กับมันเสียอีก!”

“ความไม่ยุติธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ” เมอซีเออร์บลงแดงพูด

เขาส่ายศีรษะอย่างเศร้าๆ และใคร่ครวญความคิดอันปราศจากศรัทธา
นั้น จมอยู่กับตัวเอง

บริการผีไถ่นุ่มกับมืออันคล่องแคล่วมาให้บริการที่โต๊ะ ขนบั้งปั้งกรอบ
เนย ถังน้ำแข็ง ทุกอย่างประกอบกันเป็นมือคุณภาพ

วงออร์เคสตราคนนีโกรเริ่มบรรเลงเสียงแปร่งประหลาดที่ให้อารมณ์
สุขสันต์ ลอนดอนเด่นว่า

แอร์กูล ปัวโรต์ มองดู ซึมซับความประทับใจไว้ในความคิดอันเป็น
ระเบียบเรียบร้อยของตน

ใบหน้าส่วนใหญ่ดูเบื่อและเหนื่อยหน่ายอะไรเช่นนั้น! อย่างไรก็ตาม
ชายรูปร่างล่ำสันบางคนกำลังเฟลิดเฟลินกับตัวเอง... ในขณะที่ความอดทน
อย่างเยือกเย็นดูจะเป็นอารมณ์ที่ฉายออกมาบนใบหน้าผู้เด่นรำของพวกเขา
สตรีร่างอ้วนในชุดสีม่วงดูเปล่งประกาย... ไม่ต้องสงสัยว่าไขมันเป็นสิ่งชดเชย
บางอย่างในชีวิต... เป็นความสุข... ความสำราญ... ซึ่งหาไม่ได้ในหมู่คนที่มีรูปร่าง
ตามสมัยนิยมมากกว่า

มีคนหนุ่มสาวอยู่บางตา บางคนมีสีหน้าเฉยเมย บางคนเบื่อหน่าย
บางคนไม่มีความสุขเอาเสียเลย เหลวไหลลึนดีที่เรียกวัยหนุ่มสาวว่าเป็น
ช่วงเวลาแห่งความสุข วัยหนุ่มสาวเป็นช่วงเวลาแห่งความเปราะบางอย่าง
ร้ายกาจที่สุด!

สายตาของเขาอ่อนโยนลงขณะจับนั่งอยู่ที่คนคู่หนึ่ง เป็นคู่ที่เหมาะสม
กันมาก ชายร่างสูงใหญ่กว้างกับหญิงสาวบอบบางอ่อนแอ สองร่างที่
เคลื่อนไหวไปในจังหวะแห่งความสุขอันไร้ที่ติ ความสุขในสถานที่ ช่วงเวลา
และในกันและกัน

การเด่นรำหยุดลงอย่างฉับพลัน มีเสียงปรบมือ แล้วมันก็เริ่มต้นขึ้น
อีกครั้ง หลังจาก *องกอร์* ครั้งที่สอง หนุ่มสาวคู่นั้นก็กลับมาที่โต๊ะของตน
ซึ่งอยู่ใกล้กับปัวโรต์ หญิงสาวหน้าแดงระเรื่อและหัวเราะว่า ขณะที่เธอนั่งลง
เขาสามารถพิจารณาใบหน้าของหญิงสาวที่เงยขึ้นมาหัวเราะกับคู่ของเธอ

มีอะไรอย่างอื่นอีกนอกจากประกายหัวเราะในดวงตาของเธอ แอร์กูลบัวโรต์ สายศิระชะด้วยความสงสัย

“เธอใส่ใจมากเกินไป แม่สาวร่างน้อยคนนั้น” เขาพูดกับตัวเอง “มันไม่ปลอดภัย ไซ่ ไม่ปลอดภัย”

จากนั้นคำพูดหนึ่งก็สะดุดหูของเขา “อียิปต์”

เสียงของทั้งสองลอยมาให้เขาได้ยินชัดเจน หญิงสาวมีเสียงอ่อนเยาว์ สดใส เยอหยิ่ง เจือด้วยการออกเสียงตัวอาร์สำเนียงชาวต่างชาติชนิดๆ และเสียงพูดภาษาอังกฤษของฝ่ายชายที่หุ้มนำฟังแบบคนได้รับการอบรมมาดี

“ฉัน *ไม่* ได้สร้างวิมานในอากาศนะ ไซ่มอน ฉันบอกคุณแล้วว่าลินเน็ตจะไม่ทำให้เราผิดหวัง!”

“ผมอาจจะทำให้ เธอ ผิดหวังนะสิ”

“เหลวไหล มันเป็นงานที่เหมาะสมกับคุณเลยนะ”

“อันที่จริงผมก็คิดว่าไซ่...ผมไม่ตั้งใจสงสัยเรื่องความสามารถของตัวเองเลย และผมตั้งใจจะทำให้ดี...เพื่อ *คุณ* เลยนะ!”

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะด้วยความสุขอย่างแท้จริง

“เราจะรอสามเดือน...เพื่อให้แน่ใจว่าคุณไม่โดนไล่ออก...และจากนั้น...”

“และจากนั้นผมจะมอบทรัพย์สินเงินทองของผมให้คุณ...เรื่องของเรื่องคืออย่างนั้นไซ่ไหม”

“และก็อย่างที่ฉันบอก เราจะไปอียิปต์เพื่อฮันนีมูนกัน จ่ายเท่าไรก็ช่าง! ฉันอยากไปอียิปต์มาชั่วชีวิต แม่น้ำไนล์และพีระมิด แล้วก็ผืนทราย...”

เขาพูด ลุ่มเสียงเครือเล็กน้อย “เราจะไปเห็นมันด้วยกัน แจ็กก็...เราสองคน มันจะวิเศษไปเลยไซ่ไหม”

“ฉันสงสัยค่ะ มันจะวิเศษสำหรับคุณเหมือนกับที่มันวิเศษสำหรับฉันไหม คุณชอบมาก...เหมือนกับที่ฉันชอบจริงๆ หรือเปล่า”

เสียงของเธอแข็งขึ้นมาทันที ดวงตาขยายกว้างขึ้น แทบจะด้วยความกลัว

คำตอบของฝ่ายชายดังมาห้วนๆ ในทันที “อย่าพูดจาไร้สาระนะ แจ็กก็” แต่หญิงสาวพูดซ้ำ “ฉันสงสัย...”

จากนั้นเธอยกไหล่ “เต็นรำกันเถอะคะ”
แอร์กุล บัวโรต์ พุดพืมพำกับตัวเอง
“อุนกี้เอมเอต์เต็งกี้เซอแลสเซเมร์ (คนที่รักกับคนที่ถูกรัก) ไซ้ ผม
ก็สงสัยเหมือนกัน”

VII

โจแอนนา เซาท์วู้ด พุดว่า “แล้วสมมติว่าเขานักเลงหัวไม้ล่ะ”

ลินเน็ตสายศิระชะ “ไอ้ เขาไม่เป็นแบบนี้หรอกจ้ะ ฉันไวใจรสนิยม
ของแจ็กเกอลีนได้”

โจแอนนาพุดพืมพำ “อา แต่คนเราก็อไม่ซื้อตรงนักหรอกเวลาที่
เป็นเรื่องรักเรื่องใคร่นะ”

ลินเน็ตสายศิระชะอย่างอดรอนทนไม่ไหว จากนั้นเปลี่ยนเรื่อง

“ฉันต้องไปพบคุณเพียร์ชเรื่องแผนพวกนั้น”

“แผนหรือ”

“ไซ้ กระท่อมเก๋าๆ โทรมๆ ไม่ถูกสุขอนามัยพวกนั้นนะ ฉันให้คน
ไปรื้อและย้ายคนออกไป”

“เธอนี้ช่างรักสุขอนามัยและมีใจเพื่อส่วนรวมจริงนะ ที่รัก!”

“ถึงยังไงพวกเขาก็ต้องไปอยู่แล้ว กระท่อมพวกนั้นจะมองมาเห็น
สระว่ายน้ำใหม่ของฉัน”

“พวกคนที่อยู่ที่นั่นอยากไปหรือเปล่า”

“ส่วนใหญ่แล้วยินดีนะ มีอยู่คนสองคนที่ทำตัวโง่งงไปหน่อย ที่จริง
แล้วน่าระอาเลยละ พวกเขาจะไม่ตระหนักว่าความเป็นอยู่ของพวกเขา
จะดีขึ้นมากมายขนาดไหน!”

“แต่เธอก็ใช้อำนาจบาตรใหญ่ด้วยสินะ ฉันว่า”

“โจแอนนาที่รัก เพื่อประโยชน์ของพวกเขาจริงๆ นะ”

“จ้ะ ที่รัก ฉันแน่ใจว่าอย่างนั้น เป็นผลประโยชน์ซึ่งบังคับนะสิ”

ลินเนตนิ้วหน้า โจแอนนาหัวเราะ

“ไม่เอาน่า เธอน่ะ เป็นจอมเผด็จการ ยอมรับมาเถอะ จอมเผด็จการ ผู้มีจิตเมตตาก็ว่าได้!”

“ฉันไม่ได้เป็นจอมเผด็จการเลยสักนิด”

“แต่เธอชอบทำอะไรตามใจ!”

“ก็ไม่เท่าไรหรอก”

“ลินเนต ริตจ์เวย์ เธอมองหน้าฉันแล้วบอกฉันได้ใหม่ว่ามี ครั้งไหนบ้าง ที่เธอไม่ได้ทำอย่างที่เธอต้องการนะ”

“ถมไป”

“อ้อ ไซลิ ‘ถมไป’ ก็นั่นสินะ แต่ไม่มีตัวอย่างที่แน่ชัด แล้วเธอก็คิดไม่ออกเลยสักครั้งเดียว ที่รัก ไม่ว่าเธอจะพยายามสักแค่ไหน! ชัยชนะอันไม่หยุดยั้งของลินเนต ริตจ์เวย์ ในรถสีทองของเธอ”

ลินเนตพูดเสียงแข็ง “เธอคิดว่าฉันเห็นแก่ตัวจริงหรือ”

“เปล่าจ๊ะ แค่ห้ามใจไม่ได้ ผลรวมของเงินกับเสน่ห์ ทุกอย่างมากองรวมกันอยู่ตรงหน้าเธอ อะไรที่ซื้อด้วยเงินไม่ได้ เธอก็ซื้อด้วยรอยยิ้ม ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ ลินเนต ริตจ์เวย์ หญิงสาวผู้มีพร้อมทุกอย่าง”

“อย่าพูดจาเหลวไหลน่า โจแอนนา!”

“อ้าว เธอไม่ได้มีทุกอย่างหรือยัง”

“ฉันคิดว่ามี...มันฟังดูน่ารังเกียจยังไงก็ไม่รู้ล่ะ!”

“น่ารังเกียจแน่นอนอยู่แล้ว ที่รัก! ไม่นานเธอก็อาจจะเบื่อและหน่ายมันสุดขีด ก่อนจะถึงตอนนั้น จงเปล็ดเพลินกับชัยชนะอันไม่หยุดยั้งในรถสีทองเสีย เพียงแต่ฉันสงสัยนะ ฉันสงสัยจริงๆ ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเธออยากจะไปตามถนนที่มีป้ายเขียนว่า ‘ห้ามผ่าน’”

“อย่าพูดอะไรโง่ๆ น่า โจแอนนา” เมื่อลอร์ดวินเดิลแชมมาสมทบกับทั้งสอง ลินเนตก็พูดพร้อมกันหันไปหาเขา “โจแอนนากำลังพูดจារ้ายกาจกับฉันเป็นที่สุดค่ะ”

“มีแต่ให้ร้ายจ๊ะ ที่รัก มีแต่ให้ร้าย” โจแอนนาพูดคลุมเครือขณะลุกจากที่นั่ง

หญิงสาวไม่ได้เอ่ยขอตัวจากไป เธอมองเห็นประกายวูบวาบในดวงตา
ของวินเดิลแซม

เขาเงิบไปหนึ่งหรือสองนาทิจากนั้นก็พูดตรงเข้าเรื่อง

“คุณตัดสินใจได้หรือยัง ลินเนต”

ลินเนตพูดซ้ำๆ “ฉันกำลังทำตัวเป็นคนใจร้ายหรือเปล่า ฉันว่าถ้าฉัน
ไม่แน่ใจ ฉันควรจะพูดว่า ‘ไม่...’”

เขาขัดจังหวะเธอ

“อย่าพูดแบบนั้นสิ คุณมีเวลา...มากเท่าที่คุณต้องการ แต่ผมคิดว่า
คุณก็รู้ว่าเราน่าจะมีความสุขด้วยกัน”

“คืออย่างนี้ค่ะ” น้ำเสียงของลินเนตมีแววขอภัย แทบจะเหมือนเด็ก
“ฉันมีความสุขกับตัวเองมาก...โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับทั้งหมดนี้” เธอกวาดมือ
“ฉันอยากจะทำให้ไวต์ฮอลล์เป็นบ้านพักชนบทในพื้นที่ของฉันอย่างแท้จริง และ
ฉันก็คิดว่าฉันทำมันได้ดี คุณว่าไหมคะ”

“มันสวยดี วางแปลนได้สวยงาม ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ คุณเก่งมาก
ลินเนต”

เขาหยุดไปหนึ่งนาทิจแล้วพูดต่อ “และคุณก็ชอบชาร์ลตันบิวรีไม่ใช่หรือ
แน่นอนว่ามันต้องได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยและอะไรประมาณนั้น แต่เรื่อง
แบบนี้คุณเก่งมากอยู่แล้ว คุณสนุกกับมัน”

“อ้อ แน่หนอนคะ ชาร์ลตันบิวรีดังมาก”

เธอพูดด้วยความกระตือรือร้นอันฉับไว แต่รับรู้ถึงความหนาวสะท้าน
ภายในชั้นมาทันที ข้อความประหลาดส่งเสียงบอก ครอบคลุมความสุขที่เปียกพร้อม
ในชีวิต เธอไม่ได้วิเคราะห์ความรู้สึกดังกล่าวในตอนนั้น แต่ภายหลังเมื่อ
วินเดิลแซมจากไปแล้ว เธอพยายามสำรวจซอกหลืบต่างๆ ในความคิด

ชาร์ลตันบิวรี...ใช่ เรื่องนั้นนะเอง...เธอหยุดคิดถึงกับการเอ่ยถึง
ชาร์ลตันบิวรี แต่ทำไมล่ะ ชาร์ลตันบิวรีก็มีชื่อเสียงพอประมาณ บรรพบุรุษ
ของวินเดิลแซมครอบครองมันมานับตั้งแต่สมัยพระราชินีเอลิซาเบธ การเป็น
นายหญิงแห่งชาร์ลตันบิวรีเป็นตำแหน่งที่สูงส่งในสังคม วินเดิลแซมเป็น
หนึ่งในคนมีเชื้อสายที่น่าหมายปองที่สุดในอังกฤษ

เขาไม่จริงจิงอะไรกับโวดอยู่แล้ว...มันไม่มีทางเปรียบเทียบกับชาร์ลตัน-บิวรีได้เลย

อา แต่โวดเป็น *ของเธอ!* เธอเห็นมันแล้ว ได้มันมาแล้ว สร้างมันขึ้นใหม่และปรับแต่งมันใหม่ ทูมเงินไปกับมัน มันเป็นสมบัติในครอบครองของเธอ เป็นอาณาจักรของเธอ

แต่ในแง่หนึ่งมันก็คงหมดความสำคัญถ้าเธอแต่งงานกับวินเดิลแซม พวกเขาจะต้องการบ้านพักในชนบทสองแห่งไปเพื่ออะไร และในสองแห่งนี้ โวดฮอลล์ก็คงต้องโดนสละทิ้งไปเป็นธรรมดา

เธอ ลินเนต ริตจ์เวย์ จะไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไป เธอจะเป็นแค่นีเตสแห่งวินเดิลแซม นลินเนตเดิมก่อนงามไปให้ชาร์ลตันบิวรีกับผู้เป็นนาย เธอจะเป็นแค่พระชายา ไม่ได้เป็นราชินีอีกต่อไป

“ฉันกำลังทำตัวเหลวไหล” ลินเนตพูดกับตัวเอง

แต่น่าประหลาดที่เธอไม่ชอบความคิดที่จะทิ้งโวดไป...

และมีอะไรอย่างอื่นที่สะกิดกวนใจเธออีกใช้ไหม

เสียงของแจ็กก็ที่แผ่ด้วยอารมณ์เลอะเลือนแปลกประหลาดที่บอกว่า “ฉันต้อง *ตาย* แน่ถ้าฉันไม่ได้แต่งงานกับเขา! ฉันต้องตายแน่ ฉันต้องตายแน่...”

มันใจเหลือเกิน กระตือรือร้นเหลือเกิน แล้วเธอละ ลินเนต รู้สึกเช่นนั้นกับวินเดิลแซมใหม่ แน่ใจได้เลยว่าไม่ บางทีเธออาจไม่มีวันรู้สึกเช่นนั้นกับใครเลย มันต้อง...วิเศษทีเดียว...ที่ได้รู้สึกแบบนี้...

เสียงรถยนต์ดังผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดอยู่

ลินเนตสลัดตัวเองอย่างร้อนรน ต้องเป็นแจ็กก็กับชายหนุ่มของเธอ เธอจะออกไปพบพวกเขา

เธอยืนอยู่ตรงช่องประตูที่เปิดอยู่ขณะที่แจ็กเกอลีนกับไซมอน ดอยล์ ลงจากรถ

“ลินเนต!” แจ็กก็วิ่งมาหาเธอ “นี่ไซมอนจะ ไซมอน นี่ลินเนตค่ะ เธอเป็นคนทีวิเศษที่สุดในโลกเลย”

ลินเนตเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กว้างกับดวงตาสีฟ้าจืด ผมนสีน้ำตาล

เป็นลอนอ่อนๆ คางเหลี่ยม และรอยยิ้มง่าย ๆ มีเสน่ห์เหมือนเด็กผู้ชาย...

เธอยื่นมือหนึ่งออกไป มือที่กุมมือของเธอทั้งกระชับแน่นและอุ่น...

เธอชอบท่าที่ที่เขามองเธอ ความชื่นชมอันจริงใจใสซื่อ

แจ็กก็บอกเขาว่าเธอวิเศษ และก็เห็นได้ชัดว่าเขาคิดว่าเธอวิเศษ...

ความรู้สึกอบอุ่นอ่อนหวานประหนึ่งความเมามายแผ่ซ่านไปตาม
กระแสเลือดของเธอ

“ทั้งหมดนี้เยี่ยมไปเลย ว่าไหม” เธอพูด “เข้ามาสิคะ ไซมอน ให้ฉัน
ได้ต้อนรับคุณดูแลที่ดินคนใหม่ของฉันอย่างเหมาะสม”

และขณะที่เธอหมุนตัวเพื่อจะเดินนำ เธอก็คิดว่า “ฉันดีใจเหลือเกิน...
ดีใจเหลือเกิน ฉันชอบชายหนุ่มของแจ็กก็...ฉันชอบเขาเหลือเกิน...”

และจากนั้นก็มีความเจ็บแปลบวูบขึ้นมาในทันที “แจ็กก็ผู้โชคดี...”

VIII

ทิม อัลเลอร์ตัน เอนกายอยู่บนเก้าอี้หวายและอ้าปากทวงชะตาไปยัง
ท้องทะเล เขาเหลือบตาไปมองผู้เป็นมารดาแวบหนึ่ง

นางอัลเลอร์ตันเป็นสตรีผมขาวหน้าตาดีในวัยห้าสิบ นางมองมายัง
บุตรชายด้วยปากที่ย่นอยู่เข้มงวดทุกครั้งเพื่อพยายามชุกซ่อนความจริงที่ว่า
นางรักลูกอย่างรุนแรง แม้กระทั่งคนแปลกหน้าที่ไม่เคยพบเจอมาก่อนก็แทบ
ไม่หลงกลนี้ และทิมเองก็มองเห็นทะลุปรุโปร่ง

เขาพูดว่า “แม่ชอบมาจอร์กาจริงๆ หรือครับ”

“อืม” นางอัลเลอร์ตันคิดใคร่ครวญ “มันไม่แพงนะ”

“แล้วก็หนาวด้วย” ทิมพูดด้วยอาการตัวสั่นเล็กน้อย

เขาเป็นชายหนุ่มร่างผอมสูง ผมสีเข้มและมีแผ่นอกที่ค่อนข้างแคบ
ปากดูอ่อนโยนอย่างมาก ดวงตาคู่นั้นเศร้าและคางบอกถึงความโลเล เขา
มีมือเรียวยาวอบบาง

จากการป่วยเป็นวัณโรคเมื่อหลายปีก่อน เขาจึงไม่เคยมีรูปร่างที่

สมบูรณ์แข็งแรงอย่างแท้จริง ผู้คนมากมายเข้าใจว่าเขา “เขียนหนังสือ” แต่ก็เป็นทีที่เข้าใจในหมู่เพื่อนฝูงของเขาว่าการถามไม่ถึงถึงผลงานวรรณกรรมไม่ใช่เรื่องที่เจ้าตัวอยากให้ผู้ใดถึง

“ลูกกำลังคิดอะไรอยู่นะ ทิม”

นางอัลเลอร์ตันตื่นตัวเตรียมพร้อม ดวงตาสีน้ำตาลเข้มสดใสมิ่วแววระแวง

ทิม อัลเลอร์ตัน ยิ้มกว้างให้นาง

“ผมกำลังคิดถึงอีลิปต์ครับ”

“อีลิปต์เธอ” นางอัลเลอร์ตันพูดด้วยน้ำเสียงสงสัย

“อบอุ่นมากครับ คุณแม่ที่รัก ผืนทรายสีทองอ้อยส้อย แม่น้ำไนล์ ผมอยากลองไปตามแม่น้ำไนล์ คุณแม่ล่ะ”

“ไอ้ แม่ก็คง ชอบ เหมือนกันจ้ะ” น้ำเสียงของนางเรียบเฉย “แต่อีลิปต์มันแพงนะ ลูกรัก ไม่ใช่สำหรับคนที่ต้องกระเบียดกระเสียดทุกเพนนี”

ทิมหัวเราะ ลูกขึ้นยืนและบิดขี้เกียจ จู่ๆ เขาก็ดูมีชีวิตชีวาและกระตือรือร้น น้ำเสียงมีแววตื่นเต้น

“เรื่องค่าใช้จ่ายให้เป็นธุระของผมเองครับ ไร่ครับ คุณแม่ที่รัก ตลาดหุ้นผันผวนเล็กน้อย ด้วยผลลัพธ์ที่น่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง ผมได้ข่าวเมื่อเช้านี้เอง”

“เมื่อเช้านี้เธอ” นางอัลเลอร์ตันพูดเสียงห้วน “ลูกได้รับจดหมายแค่ฉบับเดียวและนั่นก็...”

นางหยุดและกัดริมฝีปาก

ทิมดูลังเลชั่วขณะว่าจะขำหรือรำคาญดี วันนี้อากาศชื้นเป็นฝ่ายชนะ

“และฉบับนั้นมาจากโจแอนนา” เขาจบประโยคให้อย่างเยือกเย็น “ถูกที่เดียวครับ คุณแม่ คุณแม่จะต้องเป็นยอดหญิงนักสืบมือเยี่ยมแน่ๆ! แอร์กูล บัวโรต์ ผู้เลี้ยงชื่อจะต้องหนาวถ้าคุณแม่ลงสนาม”

นางอัลเลอร์ตันทำหน้าตาเคืองนิดๆ

“แม่บังเอิญเห็นลายมือก็เท่านั้น...”

“และรู้ว่ามันไม่ได้มาจากนายหน้าซื้อขายหุ้นนั้นเธอครับ ไร่ที่เดียว

อันที่จริงแล้วผมได้ข่าวจากพวกเขาเมื่อวานนี้ต่างหาก ลายมือแยะๆ ของโจแอนนาสะดุดตาใครๆ อยู่แล้ว ไต่ยึกยือไปทั่วของอย่างกับแมงมุมขี้เมา”
“โจแอนน่ายังไงบ้าง มีข่าวอะไรไหม”

นางอัลเลอร์ตันพยายามปรับน้ำเสียงให้ฟังดูสบายๆ และเป็นปกติมิตรภาพระหว่างบุตรชายของนางกับบุตรสาวของลูกพี่ลูกน้อง โจแอนนาเซาท์วู้ด เป็นเรื่องรบกวนจิตใจนางเรื่อยมา ตามที่นางบอกกับตัวเอง ก็เชื่อว่ามันจะ “มีอะไรในกอไผ่” นางมั่นใจมากกว่าไม่มี ทิมไม่เคยแสดงความสนใจในเชิงชอบพอต่อโจแอนนา เธอเองก็เช่นกัน แรงดึงดูดระหว่างทั้งสองดูจะมีให้เห็นก็แต่ในข่าวซุบซิบและการที่มีเพื่อนฝูงและคนรู้จักร่วมกันมากมาย ทั้งสองต่างก็ชอบผู้คนและการวิจารณ์ผู้คน โจแอนนามีคารมชวนขันทว่าชอบจิกกัด

ไม่ใช่เพราะนางอัลเลอร์ตันกลัวทิมจะไปหลงรักโจแอนนาหรอกที่ทำให้นางรู้สึกตัวแข็งขึ้นเล็กน้อยทุกครั้ง ถ้าโจแอนนาปรากฏกายหรือเมื่อมีจดหมายจากหญิงสาวมาถึง

มันเป็นเพราะความรู้สึกอื่นๆ ที่ยากจะนิยามต่างหาก อาจจะเป็นความหึงหวงซึ่งนางไม่อยากจะยอมรับเรื่องที่ทิมดูจะพอใจเสียเต็มประดาที่ได้เข้าไปอยู่ในวงสังคมของโจแอนนา เขากับมารดาเป็นคู่หูที่ลงตัวกว่าใครจนภาพที่เห็นบุตรชายสนใจและหลงใหลได้ปลื้มผู้หญิงอีกคนทำให้นางอัลเลอร์ตันตกใจเล็กน้อยทุกครั้งไป นางคิดของนางเองด้วยว่าการที่นางปรากฏตัวในโอกาสเหล่านี้เป็นการกีดกันคนหนุ่มสาวทั้งสอง บ่อยครั้งที่นางไปเจอทั้งคู่กำลังตั้งอกตั้งใจคุยกันอย่างกระตือรือร้น และทันทีที่เห็นนาง เสียงพูดคุยของพวกเขาก็แผ่วลง และดูเหมือนทั้งสองจะเจตนาดึงนางเข้ามาสนทนาด้วยมากจนเกินไปและราวกับทำไปตามหน้าที่ แน่หนอนที่สุดว่านางอัลเลอร์ตันไม่ชอบโจแอนนา เซาท์วู้ด นางคิดว่าหล่อนไม่จริงจังเสแสร้ง และเป็นคนฉาบฉวยโดยพื้นฐาน สำหรับนางแล้ว การห้ามตัวเองไม่ให้แสดงความเห็นเช่นนั้นด้วยน้ำเสียงที่ไม่ควบคุมอย่างดีเป็นเรื่องที่ยากเย็นนัก

ทิมตอบคำถามของนางด้วยการตั้งจดหมายออกมาจากกระเป๋าและ

กวาดตามองผ่านๆ เป็นจดหมายที่ยาวเอาการ มารดาของเขาตั้งข้อสังเกต

“ก็ไม่มีอะไรมากครับ” เขาพูด “คู่สามีภรรยาดีเวนิชกำลังจะหย่ากัน ตาแก่มอนตี้โดนจับข้อหาเมาแล้วขับ วินเดิลแซมไปแคนาดา ดูเหมือนเขาจะเจ็บหนักเอาเรื่องเมื่อลินเน็ต ริตจ์เวย์ ปฏิเสธเขา เธอจะแต่งงานกับคนดูแลที่ดินคนนี้แน่นอนแล้ว”

“พิกลจริงเชียว! เขาเลวร้ายมากไหม”

“ไม่ ไม่ ไม่เลยครับ เขาเป็นหนึ่งในตระกูลดอยล์จากเดวอนเซอร์ แน่ละว่าไม่มีเงิน และที่จริงเขาหมั้นหมายกับเพื่อนรักคนหนึ่งของลินเน็ต อยู่แล้ว สนิทกันน่าดู”

“แม้ว่าไม่ใช่เรื่องที่ดีเลยนะ” นางอัลเลอร์ตันพูด หน้าแดงเรื่อ

ทิมเหลือบมองนางด้วยสายตารักใคร่แวบหนึ่ง

“ผมรู้ครับ คุณแม่ที่รัก คุณแม่ไม่เห็นดีด้วยกับการแย่งสามีของคนอื่น และเรื่องทำนองนั้น”

“ในยุคของแม่เรามีมาตรฐานของเรา” นางอัลเลอร์ตันกล่าว “และเป็นสิ่งที่ดีมากด้วย! ทุกวันนั้นคนหนุ่มสาวดูจะคิดกันว่าพวกเขาจะออกไปทำอะไร ตามที่ใจเลือกก็ได้”

ทิมยิ้ม “พวกเขาไม่เพียงแต่คิดครับ พวกเขาทำด้วย

“วีเด (ดู) ลินเน็ต ริตจ์เวย์ ลี!”

“ตายจริง แม่คิดว่ามันน่าเกลียดออก!”

ทิมทำตาเป็นประกายใส่นาง

“อย่าคิดมากสิครับ คุณแม่หัวเก่าจอมร้น! ผมอาจจะเห็นด้วยกับคุณแม่นะ ถึงยังไง ผม ก็ยังไม่ได้ไปคว้าภรรยาหรือคู่หมั้นของใครมาเป็นของตัวเองเลย”

“แม้มันใจว่าลูกจะไม่มีวันทำอะไรอย่างนั้น” นางอัลเลอร์ตันพูด นางเสริมด้วยความเด็ดเดี่ยว “แม่เลี้ยงลูกมาอย่างดี”

“ต้องยกความดีให้คุณแม่ครับ ไม่ใช่ผม”

เขายิ้มยั่วยั่วให้นางขณะพับจดหมายเก็บอีกครั้ง นางอัลเลอร์ตันปล่อยความคิดนั้นแวบเข้ามาในสมอง “จดหมายส่วนใหญ่เขาให้ฉันดู นี่เขา

แค่อ่านเศษเสี้ยวหนึ่งจากจดหมายของโจแอนนาให้ฉันฟัง”

แต่นางไล่ความคิดอันไร้ค่านั้นไป และตัดสินใจเหมือนเช่นเคยว่าจะทำตัวเยี่ยงสุภาพสตรี

“โจแอนนาสนุกกับชีวิตอยู่หรือจ๊ะ” นางถาม

“ก็จึ้น ๆ ครับ บอกว่าเธอคิดจะเปิดร้านขายอาหารสำเร็จรูปในย่านเมย์แฟร์”

“เธอพูดอยู่เรื่อยว่าไม่มีเงิน” นางอัลเลอร์ตันพูดแววจิงซัง “แต่เธอไปไหนต่อไหนให้ทั่ว แล้วเสื้อผ้าของเธอก็ต้องผลาญเงินไปมากด้วย เธอแต่งตัวสวยเสมอ”

“อา โธ่” ทิมพูด “เธออาจไม่ได้จ่ายก็ได้ ไม่ใช่ครับ คุณแม่ ผมไม่ได้หมายความว่าความคิดแบบยุคพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดของคุณแม่ชี้แนะหรอก ผมแค่หมายความว่าเธอไม่ได้จ่ายใบเรียกเก็บเงินพวกนั้น”

นางอัลเลอร์ตันถอนหายใจ

“แม่ไม่เคยรู้ว่าใคร ๆ เขาทำแบบนี้กันได้อย่างไร”

“มันเป็นพรสวรรค์พิเศษแบบหนึ่งครับ” ทิมบอก “ถ้าเพียงแต่คุณแม่มีรสนิยมหรูหรามากพอและไม่รู้ค่าของเงินอย่างสิ้นเชิง ผู้คนก็จะให้เครดิตคุณแม่เท่าไรเท่ากัน”

“จ๊ะ แต่ท้ายที่สุดก็จะไปเจอกับศาลล้มละลายเหมือนเซอร์จอร์จ โวดผู้นำสงสาร”

“คุณแม่ก็เป็นปลื้มตาพ่อค้ำม้าแก่นั้น อาจจะเป็นเพราะเขาเรียกคุณแม่ว่าแม่กุหลาบตูมปีหนึ่งแปดเจ็ดเก้าตอนต้นร้านะเอง”

“แม่ไม่ได้เกิดปีหนึ่งแปดเจ็ดเก้า” นางอัลเลอร์ตันตอบกลับด้วยอารมณ์ “เซอร์จอร์จเป็นคนมีเสน่ห์ และแม่จะไม่ยอมให้ลูกเรียกเขาว่าตาพ่อค้ำม้า”

“ผมได้ยินเรื่องตลก ๆ เกี่ยวกับเขาจากคนที่รู้ นะครับ”

“ลูกกับโจแอนนาไม่ใส่ใจสิ่งที่ตัวเองพูดถึงคนอื่น อะไรก็ได้ทั้งนั้น ตราบเท่าที่มันเลวร้ายมากพอ”

ทิมเลิกคิ้วขึ้น

“คุณแม่ที่รัก คุณแม่อารมณ์เสียแล้วละ ผมไม่ทราบว่าคุณแม่แหวัดเป็นคนโปรดของคุณแม่ขนาดนั้น”

“ลูกไม่รู้หรือว่ามันหนักหนาสำหรับเขาขนาดไหนที่ต้องขายโหวดฮอลล์ เขารักที่นั่นจะตาย”

ทิมขมคำโต้ตอบง่าย ๆ เอาไว้ ถึงอย่างไร เขาเป็นใครหรือจึงจะไปตัดสิน ชายหนุ่มพูดด้วยอาการครุ่นคิดแทน

“รู้ไหมครับ ผมคิดว่าคุณแม่พูดไม่ผิดเท่าไรหรอกครับเรื่องนั้นลินเน็ตขอให้เขาเดินทางลงมาดูสิ่งที่เธอทำกับที่นั่น แล้วเขาก็ปฏิเสธอย่างหยาบคายทีเดียว”

“ແລະ ก็หล่อนไม่น่าชวนเขาเลยนี่”

“และผมเชื่อว่าเขาเจ็บแค้นเธอมากทีเดียว บ่นนี่มันอะไรต่อมิอะไรเมื่อไหร่ก็ตามที่เขาเห็นเธอ อภัยให้เธอไม่ได้ที่ให้ราคาที่ประจำตระกูลผู้ๆ พังๆ เสียสูงลิบลิว”

“แล้วลูกเข้าใจเรื่องนั้นไม่ได้หรือ” นางอัลเลอร์ตันพูดเสียงเข้ม

“พูดตามตรงนะครับ” ทิมพูดอย่างเยือกเย็น “ผมเข้าใจไม่ได้ จะมีชีวิตอยู่กับอดีตไปทำไมกัน จะยึดติดกับสิ่งที่เคยเป็นเพื่ออะไร”

“ลูกจะเอาอะไรไปแทนที่สิ่งเหล่านั้นล่ะ”

เขายกไหล่ “ความตื่นเต้นมั่งครับ ความแปลกใหม่ ความสนุกของการไม่มีวันรู้ว่าจะมีอะไรโผล่มาในแต่ละวัน แทนที่จะรับมรดกเป็นที่ทางกว้างใหญ่ไร้ประโยชน์ ความสุขใจในการหาเงินด้วยตัวเอง ด้วยสมองและทักษะของตัวเอง”

“ที่จริงแล้วคือการทำกำไรในการซื้อขายหุ้น!”

เขาหัวเราะ “ใช่สิครับ”

“แล้วส่วนที่ขาดทุนไปพอๆ กันในตลาดหุ้นล่ะ”

“นั่นนะครับ คุณแม่ที่รัก ออกจะทำร้ายจิตใจกัน และไม่เหมาะสมอย่างมากในวันนี้...เรื่องแผนไปอียิปต์นี่ยังงีงดีครับ”

“อืม...”

เขาตัดบทด้วยการยืมให้นาง “ตามนั้นก็แล้วกันครับ เราสองคนอยาก

ไปเห็นอียิปต์มาโดยตลอด”

“ลูกคิดว่าเมื่อไหร่ดี”

“อ้อ เดือนหน้าครับ มกราคมเป็นช่วงที่ดีที่สุดของที่นี่ เราจะเพลิดเพลินกับสังคมชั้นสูงอันน่ารื่นรมย์ในโรงแรมนี้ต่อไปอีกสองสามสัปดาห์”

“ทิม” นางอัลเลอร์ตันพูดเป็นเชิงตำหนิ จากนั้นเสริมด้วยความรู้สึกผิด “แม่เกรงว่าแม่รับปากคุณนายลีชเอาไว้ว่าลูกจะไปสถานีตำรวจกับเธอ เธอไม่เข้าใจภาษาสเปนเลย”

ทิมทำหน้าเบ้

“เรื่องแหวนของเธอหรือครับ ทับทิมสีแดงเลือดของแม่ลูกสาวหน้าตาเหมือนปลิงใช้ไหม เธอยังตั้งต้นจะคิดว่ามันถูกขโมยไปอีกเธอ ผมจะไปรับถ้าคุณแม่ต้องการ แต่ก็เสียเวลาเปล่า เธอมีแต่จะทำให้หญิงทำความสะอาดห้องเพราะที่ร้ายสักคนเดือดร้อนเท่านั้นเอง ผมเห็นมันอยู่บนนิ้วของเธอซัดๆ ตอนที่เธอลงทะเลวันนั้น มันหลุดหายไปไหนแล้วเธอก็ไม่ทันสังเกต”

“เธอบอกว่าเป็นใจที่เดียวที่ถอดมันออกและวางทิ้งไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง”

“โอ้เอ๊ย เธอไม่ได้ถอด ผมเห็นมันกับตา ผู้หญิงคนนั้นนะไง ผู้หญิงคนไหนก็งั้นแหละที่กระโดดเหิงๆ ลงทะเลในเดือนธันวาคม แสร้งทำเป็นว่าน้ำอุ่นดีเพียงเพราะดวงอาทิตย์บังเงียส่องแสงจ้าในตอนนั้น ผู้หญิงตัวผมไม่ควรได้รับอนุญาตให้เล่นน้ำทะเลอยู่แล้ว พวกเธอดูน่าขยะแขยงเหลือเกินในชุดอาบน้”

นางอัลเลอร์ตันพูดงึมงำ “แม่รู้สึกจริงๆ ว่าแม่ควรจะเลิกเล่นน้ำทะเล”

ทิมระเบิดหัวเราะ

“คุณแม่ล่ะหรือครับ คุณแม่น่ะกินขาดพวกสาวๆ”

นางอัลเลอร์ตันถอนหายใจและพูดว่า “แม่ได้แต่หวังนะว่าที่นี่จะมีคนหนุ่มสาวสำหรับลูกมากกว่านี้สักหน่อย”

ทิม อัลเลอร์ตัน สายตึ้งระอย่างแน่วแน่

“ผมไม่หวังครับ คุณแม่กับผมเข้ากันได้สบายโดยไม่ต้องมีสิ่งสร้างความเพลิดเพลินจากภายนอก”

“ลูกคงอยากให้โจแอนนาอยู่ที่นี่”

“คงไม่หรอกครับ” น้ำเสียงของเขาแน่นอย่างไม่คาดคิด “คุณแม่แค่มิติดัดถนัดในเรื่องนี้ โจแอนนาทำให้ผมสนุก แต่ผมไม่ได้ชอบเธอจริงๆ ทรอคและการมีเธออยู่ใกล้ๆ ก็กวนประสาทผม ผมรู้สึกชอบคุณที่เธอไม่อยู่ที่นี่ ผมคงทำใจรับได้ถ้าไม่ต้องเจอโจแอนนาอีก”

เขาเสริมแทบจะด้วยเสียงแผ่วเบา “มีผู้หญิงเพียงคนเดียวในโลกที่ผมให้ความเคารพและชื่นชมอย่างแท้จริง และผมคิดนะครับ คุณนายอัลเลอร์ตันว่าคุณทราบดีว่าผู้หญิงคนนั้นคือใคร”

มารดาของเขาแก้มแดงเรื่อและทำหน้าที่ตาหลับสนออย่างมาก

ทิมพูดเสียงจริงจัง “ผู้หญิงที่ดีจริงมีอยู่ไม่มากนักในโลกนี้ คุณแม่บังเอิญเป็นหนึ่งในนั้นครับ”

IX

ภายในอพาร์ทเมนต์ที่มองออกไปเห็นเซ็นทรัลพาร์กในนิวยอร์ก นางริอบสันอุทานว่า “เยี่ยมเหลือเกิน! ลูกเป็นหญิงสาวที่สุดแสนจะโชคดีนะ คอร์นี่เลีย”

คอร์นี่เลีย ริอบสัน หน้าแดงเป็นการตอบสนอง เธอเป็นหญิงสาวที่ดูเงอะงะอย่างมาก ดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นดูละม้ายสุนัข

“โอ้ มันจะวิเศษแน่นอนค่ะ!” หญิงสาวอุทานดังเฮือก

นางสาวแวนสกายเลอร์ผู้ชราแก้มซีรษะด้วยยากับปฏิกิริยาพึงพอใจในทัศนคติที่ถูกต้องจากญาติผู้ยากไร้ “ฉันฝันถึงการเดินทางไปท่องเที่ยวยุโรปมาตลอดค่ะ” คอร์นี่เลียถอนหายใจ “แต่ไม่เคยรู้สิว่าจะมีวันได้ไปที่นั่นจริงๆ เลยค่ะ”

“แน่นอนว่าคุณบาวเออร์สจะไปกับฉันเหมือนเช่นเคย” นางสาวแวนสกายเลอร์พูด “แต่ในฐานะเพื่อนเข้าสังคม ฉันมองว่าเธอมีข้อจำกัด - มีข้อจำกัดอย่างมาก มีอะไรเล็กๆ น้อยๆ มากมายที่คอร์นี่เลียทำเพื่อฉันได้”

“ฉันยินดีจะทำค่ะ คุณพี่มารี” คอร์นี่เลียพูดอย่างกระตือรือร้น

“เออะ เออะ งั้นก็เป็นอันตกลงตามนั้นนะ” นางสาวเวนสกายเลอร์พูด “วิ่งไปหาคุณบาวเออร์สนะ ที่รัก ได้เวลาที่ฉันจะดื่มเอ็กโก¹แล้ว”

คอร์นี่เลียจากไป มารดาของเธอพูดว่า “มารีที่รัก ฉันรู้สึกชอบคุณ เธอเป็น *ที่สุด!* เธอรู้ไหม ฉันคิดว่าคอร์นี่เลียทุกข์ทรมานอย่างมากที่ไม่ประสบความสำเร็จในการออกสังคม มันทำให้แก้อบอายนะ ถ้าฉันมีปัญญาพาแกไปไหนๆ ได้ก็คงดี แต่เธอก็รู้ว่าที่ผ่านมามันเป็นยังไงนับตั้งแต่เน็ตตาย”

“ฉันดีใจมากที่ได้พาแกไป” นางสาวเวนสกายเลอร์พูด “คอร์นี่เลียเป็นเด็กดีทำงานมาแต่ไหนแต่ไร เต็มใจจะทำอะไรต่างๆ ให้ และไม่เห็นแก่ตัวมากเหมือนกับคนหนุ่มสาวทุกวันนี้บางคน”

นางร็อบสันลุกขึ้นและจูบใบหน้าที่ยาวนที่ออกสีเหลืองเล็กน้อยของญาติผู้ร่ำรวย

“ฉันซึ่งใจมากจริงๆ” เธอประกาศบนบันไดเธอเจอสตรีร่างสูงที่ดูเก่งกาจ กำลังถือแก้วที่มีของเหลวสีเหลืองเป็นฟอง

“อ้าว คุณบาวเออร์ส ตกลงว่าคุณจะเดินทางไปยุโรปใช่ไหม”

“อ้อ ใช่ค่ะ คุณนายร็อบสัน”

“ช่างเป็นการเดินทางที่ยอดเยี่ยม!”

“อ้อ ค่ะ ฉันก็คิดว่ามันน่าจะสนุกมากๆ”

“แต่คุณเคยเดินทางไปต่างประเทศมาก่อนใช่ไหม”

“โอ ค่ะ คุณนายร็อบสัน ฉันเคยไปปารีสกับคุณเวนสกายเลอร์เมื่อฤดูใบไม้ร่วงที่แล้ว แต่ไม่เคยไปอียิปต์มาก่อน”

นางร็อบสันลั้งเล

“ฉันหวังจริงๆ...ว่าจะไม่มี...ปัญหาอะไรนะ”

เธอลดเสียงลง อย่างไรก็ตาม นางสาวบาวเออร์สตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“โอ *ไม่* หรอกค่ะ คุณนายร็อบสัน ฉันจะดูแลเรื่องนี้เป็นอย่างดี ฉัน

¹Eggnog เครื่องดื่มทำจากนม น้ำตาล ไข่ และเหล้า

คอยจับตาดูอย่างใกล้ชิดเสมอค่ะ”

ทว่ายังคงมีเงามืดจาง ๆ บนใบหน้าของนางรีอบสันขณะที่เธอเดินลงบันไดต่อไปอย่างช้า ๆ

X

ภายในสำนักงานย่านใจกลางเมือง นายแอนดรูว์ เพ็นนิงตัน กำลังเปิดจดหมายส่วนตัว ทันใดนั้นกำปั้นของเขาก็รวบเข้าและดิ่งลงมาบนโต๊ะพร้อมเสียงปัง ใบหน้าของเขาเป็นสีแดงเข้มและเส้นเลือดใหญ่สองเส้นปรากฏชัดบนหน้าผาก เขากอดออบบนโต๊ะและผู้จดชวเลขหน้าตาฉลาดก็ปรากฏตัวด้วยความฉับไวน่าชื่นชม

“บอกคุณรีอกฟอร์ดให้เข้ามาที่นี่ด้วย”

“ค่ะ คุณเพ็นนิงตัน”

ไม่กี่นาทีต่อมา สเตียร์นเดล รีอกฟอร์ด หุ่นส่วนของเพ็นนิงตันก็เข้ามาในห้องทำงาน ชายทั้งสองมีความคล้ายกัน ร่างสูงทั้งคู่ ผอมเพรียว ผมเริ่มหงอก และใบหน้าโกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลาดูฉลาด

“มีอะไรรี เพ็นนิงตัน”

เพ็นนิงตันเงยหน้าขึ้นมาจากจดหมายที่เขาอ่านทวนอีกรอบหนึ่ง เขาพูด “ลินเน็ตแต่งงานแล้ว...”

“อะไรนะ”

“นายก็ได้ยินที่ฉันพูดแล้ว! ลินเน็ต ริตจ์เวย์ แต่งงานแล้ว!”

“ยังไง เมื่อไหร่ ทำไมเราไม่ได้ข่าวคราวเลย”

เพ็นนิงตันเหลือบตามองปฏิทินบนโต๊ะทำงาน

“เธอยังไม่ได้แต่งงานตอนที่เขียนจดหมายฉบับนี้ แต่ตอนนี้แต่งงานแล้ว เข้าวันที่สี่ ก็คือวันนี้”

รีอกฟอร์ดทิ้งตัวลงบนเก้าอี้

“วู้! ไม่มีปีมีชลุ่ย! ไม่มีอะไรเลยนั่นเธอ ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร”

เพ็ญนิ่งตันดูในจดหมายอีกครั้ง

“ดอยล์ ไชมอน ดอยล์”

“เขาเป็นคนประเภทไหนกัน เคยได้ยินเรื่องของเขาไหม”

“ไม่ เธอไม่ได้พูดอะไรมาก...” เขากวาดตาดูลายมือตัวตรงและชัดเจน เป็นแถว “รู้สึกว่าการี่จะมีเงื่อนงำบางอย่างนะ... เรื่องนั้นไม่สำคัญหรือก ประเด็นสำคัญก็คือ เธอแต่งงานแล้ว”

ดวงตาของชายทั้งสองประสานกัน ร็อกฟอร์ดพยักหน้า

“เรื่องนี้ต้องคิดกันอย่างละเอียดรอบคอบหน่อย” เขาพูดเสียงเบา

“เราจะทำยังไงกับมันดี”

“ฉันกำลังถามนายนะ”

ชายทั้งสองนั่งเงียบ จากนั้นร็อกฟอร์ดถาม “มีแผนอะไรไหม”

เพ็ญนิ่งตันพูดซ้ำๆ “เรือ นอร์มอนด์ออกเดินทางวันนี้ เราคนใดคนหนึ่ง น่าจะไปได้”

“นายบ้าไปแล้ว! คิดอะไรของนาย”

เพ็ญนิ่งตันเริ่มพูด “ทนายความชาวอังกฤษพวกนั้น...” แล้วหยุด

“เกี่ยวอะไรกับพวกเขา แน่หนอนว่านายจะไม่ไปจัดการพวกเขาหรือก ใช้ไหมนายมันบ้า!”

“ฉันไม่ได้เสนอว่านาย...หรือฉัน...ควรไปอังกฤษนะ”

“งั้นนายคิดอะไรของนาย”

เพ็ญนิ่งตันรีดจดหมายบนโต๊ะให้เรียบ

“ลินเน็ตกำลังจะไปฮันนีมูนที่อียิปต์ คาดว่าจะอยู่ที่นั่นหนึ่งเดือนหรือนานกว่านั้น...”

“อียิปต์...งั้นหรือ”

ร็อกฟอร์ดใคร่ครวญ จากนั้นเขาเงยขึ้นมองและสบสายตาก็ฝ่าย ที่เหลือบมองมา

“อียิปต์” เขาบอก “นั่นเป็นความคิดของนาย!”

“ใช่...การเจอกันโดยบังเอิญ ในระหว่างการเดินทาง ลินเน็ตกับสามีของเธอ...บรรยากาศช่วงฮันนีมูน มันอาจจะสำเร็จก็ได้”

ร็อกฟอร์ดพูดด้วยความสงสัย “เธอฉลาดนะ ลินเน็ตนะ...แต่...”
เพ็ญนิ่งตันพูดต่อเสียงเบา “ฉันคิดว่าอาจจะจะมีหนทางในการ...จัดการ
เรื่องนั้น”
ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง ร็อกฟอร์ดพยักหน้า
“ตกลง พี่ใหญ่”
เพ็ญนิ่งตันดูนาฬิกา
“เราจะต้องรีบแล้ว – เราคนไหนจะไปล่ะ”
“นายไปสิ” ร็อกฟอร์ดพูดทันที “นายทำอะไรถูกใจลินเน็ตเสมอ
‘คุณลุงแอนดรูว์’ นั่นละใช่เลย!”
ไบหน้าของเพ็ญนิ่งตันแข็งกร้าวขึ้น เขาพูดว่า “ฉันหวังว่าฉันจะทำ
สำเร็จ”
“นายต้องทำสำเร็จ” หุ่นส่วนของเขาพูด
“สถานการณ์เข้าขั้นวิกฤติ...”

XI

วิลเลียม คาร์ไมเคิล พุดกับหนุ่มร่างผอมบางซึ่งเปิดประตูด้วยอาการสงสัย
ใคร่รู้ “ช่วยตามคุณจิมมาพบฉันที”
จิม แพนธอร์ป เข้ามาในห้องและมองผู้เป็นลุงด้วยสายตามีคำถาม
ชายสูงวัยกว่าเงยขึ้นมองพร้อมกับพยักหน้าและทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ
“เฮอะ มาได้เสียทีนะ”
“คุณลุงขอพบผมหรือครับ”
“ก็แค่กวาดตาไปเจอไอ้นี้เข้า”
ชายหนุ่มนั่งลงและดึงกระดาษปีกนั้นเข้าหาตัว ชายสูงวัยกว่ามองดูเขา
“ไง”
คำตอบออกมาในทันที “ผมว่าดูหะแมงๆ นะครับ”
หุ่นส่วนอาวุโสแห่งคาร์ไมเคิล, แกรนท์แอนด์คาร์ไมเคิล เปล่งเสียง

ฮีดฮัดในลำคออันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอีกครั้ง

จิม แพนธอร์ป อ่านจดหมายอีกรอบ จดหมายซึ่งเพิ่งมาถึงทางไปรษณีย์อากาศจากอียิปต์

...มันดูโหดร้ายที่เขียนจดหมายธุรกิจในวันแบบนี้ เราได้ใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ที่มีนาเฮาส์และเดินทางไปเที่ยวที่เมืองฟายุม วันมะริินเราจะล่องแม่น้ำไนล์ไปยังเมืองลักซอร์กับอัสวาน โดยเรือกลไฟ และอาจจะไปคาร์ทูม² ด้วย ตอนที่เราเข้าไปในร้านคุกเมื่อเช้านี้เพื่อดูเรื่องตัวของเรา คุณคิดว่าฉันเจอใครเป็นคนแรก - ผู้จัดการทรัพย์สินชาวอเมริกันของฉัน แอนดรูว์ เชนิงตัน ฉันคิดว่าคุณเคยเจอเขาเมื่อสองปีก่อนตอนที่เขาหมดหน้าที่ ฉันไม่รู้เลยว่าเขาอยู่ที่อียิปต์และเขาก็ไม่รู้ว่าคุณอยู่ที่นี้! ไม่รู้ด้วยว่าฉันแต่งงานแล้ว! จดหมายของฉันที่บอกเขาเรื่องการแต่งงานต้องคลาดกับเขาแน่นอน ที่จริงเขากำลังจะไปล่องแม่น้ำไนล์เที่ยวเดียวกับเราด้วย เป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ เลยใช่ไหมล่ะ ขอขอบคุณอย่างมากสำหรับทุกอย่างที่คุณทำในช่วงเวลาๆ นี้ ฉัน...

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะพลิกหน้ากระดาษ นายคาร์ไม่เคลิกรับจดหมายไปจากเขา

“เท่านั้นแหละ” เขาพูด “ที่เหลือไม่มีอะไรสำคัญ เอาละ แกคิดว่ายังไง”

หลานชายใคร่ครวญชั่วขณะ จากนั้นพูดว่า

“อ้อ ผมคิดว่า ไม่ใช่เหตุบังเอิญ...”

อีกฝ่ายพยักหน้าเห็นด้วย

“อยากเดินทางไปอียิปต์ไหม” เขาพูดเสียงดัง

² Khartoum เมืองหลวงของประเทศซูดาน

“คุณลุงคิดว่าควรทำอย่างนั้นใช่ไหม”

“ฉันคิดว่าจะมัวเสียเวลาไม่ได้”

“แต่ทำไมต้องเป็นผมล่ะ”

“ใช้สมมงสิ เจ้าหนู ใช้สมมง ลินเน็ต ริตจ์เวย์ ไม่เคยเจอแก
 เพื่อนึงตันก็เหมือนกัน ถ้าแกเดินทางโดยเครื่องบินก็น่าจะไปถึงที่นั่นทันเวลา”

“ผม...ผมไม่ชอบเลย”

“อาจจะไม่...แต่แกก็ต้องทำ”

“มัน...จำเป็นด้วยหรือครับ”

“ในความเห็นของฉัน” นายคาร์ไมเคิลพูด “มันเป็นเรื่องสำคัญอย่าง
 ที่สุด”

XII

นางอ็อตเทอร์บอร์นจัดแต่งผ้าพื้นเมืองที่ใช้โพรอบศีระ และพูดด้วยความ
 หงุดหงิด

“แม่ไม่เข้าใจเลยจริงๆ ว่าทำไมเราไม่ควรไปอียิปต์ต่อ แม่ทั้งเบื่อ
 ทั้งหน่ายเยรูซาเลมเต็มทน”

เมื่อบุตรสาวไม่ตอบ นางจึงว่า “อย่างน้อยลูกก็น่าจะตอบเวลามีคน
 พูดด้วย”

โรซาลี อ็อตเทอร์บอร์น กำลังดูภาพใบหน้าที่หนึ่งในหนังสือพิมพ์
 ข้างล่างมีข้อความว่า

คุณนายไซมอน ดอยล์ ซึ่งก่อนแต่งงานเป็นสาวสังคมรูปร่างงามชื่อดัง
 ลินเน็ต ริตจ์เวย์ คุณดอยล์และภรรยากำลังใช้เวลาวันหยุดกันในอียิปต์

โรซาลีพูดว่า “อยากย้ายไปอียิปต์ไหมคะ คุณแม่”

“จ๊ะ แม่อยากไป” นางอ็อตเทอร์บอร์นตอบกลับทันที “แม้ว่าคนที่นี้

ปฏิบัติกับเราแบบไม่สนใจใยดีเลย การที่แม่อยู่ที่นี้ถือเป็นการช่วย
ประชาสัมพันธันะ แม่น่าจะได้รับส่วนลดพิเศษ พอบอกไปอย่างนั้นเข้า
แม่เห็นว่าพวกเขาทำตัวหยาบคายเป็นที่สุด - หยาบคาย เป็นที่สุด แม่บอกเขา
ไปตรงๆ ว่าแม่คิดยังไงกับพวกเขา”

หญิงสาวถอนหายใจ เธอพูดว่า “ที่ไหนๆ ก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละคะ
หนูอยากให้เราไปกันได้ทันที”

“และเมื่อเช้านี้” นางอ็อตเทอร์บอร์นพูดต่อ “ผู้จัดการยังมีหน้ามาบอก
แม่ว่าห้องพักถูกจองล่วงหน้าหมดแล้ว และเขาต้องการห้องของเราในอีก
สองวัน”

“ฉันเราก็ต้องไปที่ไหนสักแห่ง”

“ไม่ใช่เลยจ๊ะ แม่เตรียมตัวอย่างดีเพื่อต่อสู้เรียกร้องสิทธิ์ของตัวเอง”

โรซาลีพูดจึงมั่งว่า “หนูคิดว่าเราน่าจะไปอียิปต์กันต่อคะ มันไม่ได้
แตกต่างกันอยู่แล้ว”

“มันไม่ใช่เรื่องความเป็นความตายแน่นอนอยู่แล้ว” นางอ็อตเทอร์บอร์น
เห็นด้วย

แต่นางคิดผิดถนัดในเรื่องนั้น เพราะมันเป็นเรื่องความเป็นความตาย
อย่างแน่นอน